

Ανέκδοτα για παπάδες

✖ Συζητούν τρεις παπάδες, ένας από το Άγιο Όρος, ένας από Αθήνα και ένας Κεφαλλονίτης για το πως κατανέμουν τα έσοδα των εκκλησιών τους.

Λέει ο παπάς από το Άγιο Όρος:

- Εγώ πετάω στον αέρα όλα τα νομίσματα και όσα έρθουν κορώνα είναι του Θεού και τα δίνω για τις ανάγκες της εκκλησίας και όσα έρθουν γράμματα είναι δικά μου.

Λέει με τη σειρά του ο Αθηναίος παπάς:

- Και εγώ πετάω τα νομίσματα στον αέρα και όσα σταθούν όρθια είναι του Θεού και της εκκλησίας, ενώ όσα πέσουν στο πλάι (κορώνα ή γράμματα) είναι σαφώς δικά μου.

Και στο τέλος ο Κεφαλλονίτης ο παπάς:

- Εγώ κύριοι συνάδελφοι κάνω το ίδιο που κάνετε και εσείς με πιο απλές διαδικασίες για να μη χάνουμε και χρόνο. Πετάω στον αέρα όλα τα νομίσματα. Όσα θέλει, τα κρατάει ο Θεός και όσα πέσουν κάτω είναι δικά μου!

Μια χωρική κάποτε καθώς πλησίαζε το Πάσχα, καλή ώρα όπως και φέτος, πήγε να εξομολογηθεί στον παπά του χωριού:

- Παπά μου, έκανα πολλές αμαρτίες.

- Λέγε τέκνο μου!

- Παπά μου, απάτησα τον άντρα μου.

- Ναι, τίποτε άλλο;

- Να, ξέρεις, πήγα με πολλούς άντρες.

- Μάλιστα, έχει κι άλλο;

- Έχει πάτερ. Το χειρότερο είναι που πήγα και με τον παπά του διπλανού χωριού.

- Α! αυτό είναι μεγάλο κρίμα, ασυγχώρητο!

- Τί να κάνω παπά μου να συγχωρηθώ;

- Ανέβα στο καμπαναριό και πήδα κάτω.

- Μα παπά μου, θα γκρεμοτσακιστώ!

- Κομμάτια να γίνεις αμαρτωλή! Δεν είχε παπά το χωριό;

Μια γυναίκα αγαπούσε τρελά έναν καλόγερο και από ντροπή δεν τολμούσε να του το πει. Μια μέρα, λοιπόν, έκανε πως ήταν άρρωστη και πως πονάει πολύ η πλάτη της και έτσι παρακάλεσε τον καλόγερο, μια και ήταν μόνη, να την τρίψει, για να της φύγει ο πόνος. Ο καλόγερος απονήρευτος, την έτριβε αρκετή ώρα στην πλάτη. Τότε εκείνη έχασε την υπομονή της και του το είπε: «Αλλού με τρίβεις, δέσποτα, κι αλλού 'χω γω τον πόνο».

Ο παπάς με τον καντηλανάφτη, περνούσαν ένα ποτάμι. Σε μια στιγμή, ο παπάς, μπήκε σε μια λακκούβα βαθιά, και επειδή δεν ήξερε κολύμπι, πνίγηκε. Γύρισε στο χωριό ο καντηλανάφτης, και έφερε το κακό μαντάτο. Κάθισε η παπαδιά, και έκλαιγε τον παπά. Σε μια στιγμή, λέει στον καντηλανάφτη:

- Πώς έγινε και πνίγηκε ; Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα, για να τον γλυτώσεις ;
 - Τι να έκανα παπαδιά; απάντησε ο καντηλανάφτης. Όταν είδα και βούλιαζε, του άπλωσα το χέρι μου και του φώναξα: «Πάτερ, δώσε μου το χέρι σου». Εκείνος όμως, δεν μου το έδωσε, με αποτέλεσμα να τον πάρει το ποτάμι και να πνιγεί.
 - Αχ, ευλογημένε. Τόσα χρόνια είσαστε μαζί, δεν τον έμαθες πια ; Δεν έπρεπε να του πεις «Δώσε μου το χέρι σου» αλλά «Πάρε το χέρι μου». Παπάς άνθρωπος ήταν. Μια ζωή, είχε μάθει να παίρνει. Τώρα θα έδινε;
-

Ο παπάς που άκουσε κάποιον να λέει ότι θα «πήγαινε» με την όμορφη χήρα του μακαρίτη του Γιάννη, που την εξομολογούσε και ήξερε ότι ήταν πιστή, θύμωσε και έβαλε στοίχημα τον γαίδαρό του, ότι δεν θα την «βγάλει». Κανόνισαν λοιπόν την άλλη μέρα στις 8 στο δέντρο δίπλα στο μικρό δασάκι. Ο παπάς ανέβηκε εγκαίρως και περίμενε.

Ο μάγκας πήγε στο νεκροταφείο και περίμενε τη χήρα που ήξερε πως πήγαινε κάθε μέρα να κλάψει τον μακαρίτη.

Μόλις είδε και ερχότανε, έπεσε σε ένα διπλανό μνήμα και έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Χτύπαγε το κεφάλι του στον σταυρό και μοιρολογούσε δυνατά:

-Γιατί σου το έκανα αυτό γυναικούλα μου...

Η χήρα τον πλησίασε να τον παρηγορήσει:

- Τι έχεις καλέ μου άνθρωπε; Γιατί κλεις τόσο απαρηγόρητα;

Αυτός της είπε πως είναι φαρμακόπουτσας και ενώ έκανε έρωτα με τη γυναίκα του τη φαρμάκωσε.

Η χήρα που ήθελε να πάει κοντά στον άνδρα της αλλά δεν ήξερε πώς, τον παρακάλεσε να την φαρμακώσει αυτός. Με τα χίλια παρακάλια, την πήρε και πήγαν κάτω από το δέντρο που είχαν κανονίσει με τον παπά. Εκεί που η χήρα...φαρμακωνότανε κοιτάζοντας προς τον ουρανό, είδε τον παπά ανάμεσα στο φύλλωμα του δέντρου.

- Παπά μου, αναφώνησε νιώθοντας το «δηλητήριο», συγχώρεσέ με τώρα που πεθαίνω.

- Α! Μωρή παλιοπουτάνα. Εσύ πεθαίνεις και εγώ χάνω το γαϊδουράκι μου.

Κάποιος παπάς τα παλιά χρόνια πήγε σε μια ζωοπανήγυρη ν' αγοράσει ένα βόδι και τελικά το αγόρασε. Οι χωριανοί όμως -μεγάλα πειραχτήρια- ήθελαν σώνει και καλά να τον πείσουν πως αγόρασε άλογο. Χώρισαν την απόσταση από το μέρος του πανηγυριού μέχρι το χωριό σε στάσεις, και στην κάθε στάση κάθισαν από δυο χωριανοί.

Μόλις πλησίαζε ο παπάς τον χαιρετούσαν και του παίνευαν το...άλογο.

- Δεν είναι άλογο -έλεγε εκείνος- είναι βόδι.

- Στραβός είσαι παππούλη μου; του έλεγαν. Φως φανάρι, αγόρασες το καλύτερο άλογο της περιοχής.

- Μωρέ παιδιά, δεν είναι άλογο, βόδι είναι.

- Δεν έχεις δίκιο, του ξανάλεγαν. Πιο όμορφο και γεροδεμένο άλογο δεν ξανάδαν τα μάτια μας στον κόσμο.

Είδε κι απόειδε ο παπάς, στο τέλος το πίστεψε. Μπαίνει λοιπόν καβάλα στο...άλογο έτσι για να το δοκιμάσει αν είναι ήμερο, δίνει μια κλοτσιά στον αέρα το βόδι και τον πετάει χάμω.

Κι ο παπάς σακατεμένος απ' το πέσιμο:

- Μωρέ σ' είδα εγώ βοϊδάκι μ', αλλά μ' άφηναν ήσυχο οι διαβόλοι;

Ο καινούργιος παπάς της ενορίας ήταν τόσο νευρικός στην πρώτη του λειτουργία, που δεν μπορούσε να μιλήσει. Πριν από την επόμενη λειτουργία ρωτάει τον αρχιεπίσκοπο, τι θα μπορούσε να κάνει για να χαλαρώσει. Ο αρχιεπίσκοπος τον συμβουλεύει ως εξής:

- Την επόμενη φορά ρίξε μερικές σταγόνες βότκα στο νερό που θα πιεις και θα δεις πώς θα χαλαρώσεις.

Την Κυριακή ο παπάς ακολουθεί τη συμβουλή και πραγματικά νιώθει ότι θα μπορούσε να κάνει κήρυγμα χωρίς άγχος ακόμα και αν λυσομανούσε καταιγίδα. Μετά τη λειτουργία επιστρέφει στο σπίτι του, όπου μετά από λίγο εμφανίζεται ο διάκος του αρχιεπισκόπου και του παραδίδει ένα σημείωμα που έγραφε τα εξής: «Αγαπητέ πάτερ, την επόμενη φορά να ρίξετε μερικές σταγόνες βότκα στο νερό κι όχι μερικές σταγόνες νερό στη βότκα. Σας παραθέτω μερικές παρατηρήσεις, για να μην επαναληφθούν τα σημερινά.

Δεν χρειάζεται να τοποθετείτε φέτα λεμονιού στο χείλος του δισκοπότηρου.

Το κουβούκλιο στην πλευρά της εκκλησίας είναι το εξομολογητήριο, όχι το μπάνιο.

Ο Αρχάγγελος είπε στην Παρθένο: “Χαίρε κεχαριτωμένη”, όχι “Γεια σου πιπίνι”.

Καλό θα είναι να μην ακουμπάτε στο άγαλμα της Παναγίας πόσο μάλλον να το αγκαλιάζετε και να το φιλάτε με τέτοιο πάθος.

Οι εντολές είναι 10 και όχι 12.

Οι απόστολοι ήταν 12 και όχι 7. Κανείς τους δεν ήταν νάνος.

Δεν αναφερόμαστε στον Ιησού Χριστό και τους αποστόλους ως “Ι.Χ. και Σία”.

Ο Ιούδας ήταν προδότης, όχι “σκατορουφιάνος του κερατά” που είπες εσύ στους χριστιανούς.

Ο Χριστός μας είπε στον Πέτρο ότι “πριν αλέκτωρ λαλήσει τρεις, θα με αρνηθείς”, δεν του είπε: “Μέχρι να λαλήσουν τα κοκόρια θα μ’ έχεις γράψει στ’ αρχίδια σου”.

Δεν επιτρέπεται να αποκαλούμε την κεφαλή της εκκλησίας μας “Νονό”.

Το καθαγιασμένο ύδωρ είναι για να ευλογούμε, όχι για να δροσίζουμε τον σβέρκο μας.

Ποτέ δεν κηρύττουμε καθισμένοι στα σκαλιά του ιερού και σε καμία περίπτωση δεν ακουμπάμε το πόδι μας πάνω στη Βίβλο.

Ο άρτος χρησιμεύει για τη Θεία Ευχαριστία όχι ως απεριτίφ που συνοδεύει το κρασί.

Η παρότρυνση να χορέψει το ποίμνιο ήταν ενδιαφέρουσα, δεν χρειαζόταν όμως και να χορέψει γιάνκα γύρω από την εκκλησία.

Και τέλος, την λειτουργία την τελειώνουμε με “Αμήν”, όχι με “Ολέ!”

ΠΡΟΣΟΧΗ: Αυτός που καθόταν στην άκρη του ιερού και τον οποίο αποκαλέσατε “αδερφάρα” και “τραβεστί με μάξι” ήμουν εγώ! Τις σκάλες του άμβωνα τις κατεβαίνουμε κανονικά, όχι τσουλήθρα στο κάγκελο. Ελπίζω αυτά τα λάθη να

διορθωθούν την ερχόμενη Κυριακή.

Με τιμή,
Ο Αρχιεπίσκοπος»

Δύο παιδεραστές, διαπληκτίζονται κρατώντας ένα μικρό βαμβακερό εσώρουχο:

- Σου λέω, από 9χρονη είναι... (μυρίζοντάς το).
- Τι λες ρε, είναι φανερό ότι είναι από 7χρονη...

Περνάει ένας παπάς από δίπλα, τους βλέπει και επεμβαίνει:

- Γιατί τσακώνεστε τέκνα μου;
- Μα πάτερ, δε βλέπεις; Ο άσχετος μου λέει ότι αυτό είναι από 9χρονη, ενώ είναι φανερό ότι είναι από 7χρονη...

Το παίρνει ο παπάς, μυρίζει και αυτός... Και...

- Έχεις δίκιο τέκνο μου, από 7χρονη είναι... αλλά... δεν είναι από την ενορία μας!
-

Ένας παπάς, αποφασίζει να δώσει άλλη βαρύτητα στο κυριακάτικο κήρυγμα, κάνοντας επίδειξη μιας παραβολής και γι' αυτό έβαλε 4 σκουλήκια σε 4 μπουκάλια.

Το πρώτο σκουλήκι σε μπουκάλι που περιείχε οινόπνευμα.

Το δεύτερο σκουλήκι σε μπουκάλι που περιείχε καπνό.

Το τρίτο σκουλήκι σε μπουκάλι που περιείχε σπέρμα.

Το τέταρτο σκουλήκι σε μπουκάλι που περιείχε καθαρό νερό.

Στο τέλος του κηρύγματός του ο παπάς δίνει τα αποτελέσματα της διαδικασίας αυτής:

Το σκουλήκι που τοποθετήθηκε στο μπουκάλι του αλκοόλ, πέθανε.

Το σκουλήκι που τοποθετήθηκε στο μπουκάλι του καπνού, πέθανε.

Το σκουλήκι που τοποθετήθηκε στο μπουκάλι με το σπέρμα, πέθανε.

Μόνο το σκουλήκι που τοποθετήθηκε μέσα στο καθαρό νερό έζησε.

Ο παπάς απευθυνόμενος στο εκκλησίασμα ρώτησε:

- Ποιό είναι λοιπόν το ηθικό δίδαγμα, από αυτήν την παραβολή;

Και μια γριούλα από το βάθος της εκκλησίας αναφωνεί:

- Ότι όσο πίνουμε, καπνίζουμε και πηδιόμαστε δεν θα πιάσουμε σκουλήκια!

Επισκέπτεται κάποιος πιστός την μητρόπολη και ζητεί τον μητροπολίτη...

- Πού είναι ο σεβασμιότατος; Ρωτάει στην είσοδο του γραφείου.

- Κοιμάται, απαντάει ο γραμματέας/κλητήρας.

- Αααα, βρίσκεται στην αγκαλιά του Μορφέα...

- Δεν ξέρω πώς το λένε το παιδί, ναύτης είναι...

Ένας παπάς καθώς οδηγά το αμάξι του, συναντά έναν άνθρωπο που έχει σταματήσει το δικό του αμάξι στην άκρη του δρόμου και προσπαθεί να το επισκευάσει. Σταματάει ο παπάς να τον ρωτήσει αν θέλει βοήθεια. Οπότε ακούει τον οδηγό να βρίζει και να κατεβάζει καντήλια, εικονίσματα και στο τέλος και τους αγίους πάντες, να κάνει κάτι στην μηχανή, να μπαίνει στο αμάξι να γυρνά το κλειδί και αυτό τίποτα! Οπότε του λέει ο παπάς:

- Τέκνον μου, μην κάνεις τίποτα! Πες «Παναγία μου και Χριστέ μου βοήθα να πάρει μπροστά το αμάξι» και να δεις που θα πάρει!

Με το που ακούει ο άνθρωπος τον παπά να λέει τέτοιες παπαριές, τον αρχίζει αυτόν στα καντήλια, και συνεχίζει να προσπαθεί. Κάποια στιγμή μετά από πολλές προσπάθειες αγανάκτησε και μη έχοντας και τίποτα να χάσει, σκέφτηκε να ακολουθήσει την συμβουλή του παπά που τόση ώρα καθόταν εκεί και τον παρακολουθούσε. Κάνει λοιπόν τον σταυρό του και λέει:

- Παναγία μου και Χριστέ μου, σας παρακαλώ κάντε να πάρει μπρος το αμάξι μου...

Κατόπιν γυρνά το κλειδί και βρουουουουμ! Παίρνει μπροστά το αμάξι!

Οπότε γυρνάει έκπληκτος ο παπάς και με γουρλωμένα μάτια,λέει:

- Ε, άι στον Διάολο!...
